



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Clara Et Praeclara Methodus Parandæ Eloquentiæ,
Secundùm Doctrinam & Præcepta Cypriani Soarii è
Societate Jesu, Ad Captum Et Praxim Faciliorem
Accommodata**

Worpitz, Georg

Coloniæ Agrippinæ, 1700

Paradigma Praxeos dictæ. Seu Oratio, In qua probatur S. Ignatium
Societatis Jesu auctorem gratitudinis titulo colendum, quod litterarum
florem & splendorem reduxerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68908](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68908)

P A R A D I G M A

Praxeos dictæ.

S E U

O R A T I O,

In qua probatur S. Ignatium Societatis Jesu auctorem gratitudinis titulo colendum, quod litterarum florem & splendorem reduxerit.

Itaque

Q Uæstio erit, an S. Ignatius titulo gratitudinis sit colendus? Pro affirmativa parte affertur *Ratio seu argumentum* ab effectis: quia litterarum florem, & splendorem reduxit. Hinc sequens conficitur *Syllogismus*. Gratitude pro beneficiis est præstanda, sed S. Ignatius ingens contulit beneficium, Ergo illi gratitude præstanda est *Ratio* quæ pro demonstranda propositione, seu *major* tractatur, est, quia gratitude est virtus quemvis hominem decens, & ab ipsis brutis exercita; Ingratitude autem vitium turpissimum. *Assumptio*, seu *minor* probatur, quia litterarum vigorem, & splen-

plendorem orbem orbi restituit. Sed hoc ingens est beneficium, quod probatur iterum, & quidem argumento triplici. 1. Ex artium liberalium præstantia secundum se. 2. Comparatione cum aliis bonis, quæ omnia litterarum peritia superat. 3. Quia litteræ ex instituto S. Ignatii gratuito docentur.

Dispositio est hæc. Major syllogismi principalis tractatur in exordio cum suis probationibus. Minor itidem cum suo triplici argumento in Confirmatione, Complexio in Epilogo.

Elocutio, seu character dicendi hic erit medius intra infimum, & summum; Non enim in docendo solum consistit oratio; neque mens est exprobrandi ingritudinem quibusdam, cum odiosum sit, sed allicien- di suaviter ad id, quod æquum est, præstan- dum.

Si quantum assidui ingenuarum facul-
tatum estis affectatores, tantum nobilissi-
mæ virtutis cognitionem animo vestro com-
bibistis. AA. non difficilem hodie nactus
sum provinciam, dum gratitudinis studio
in D. Pattiarcham Ignatium, vos tene-
ri, ac flagrare concupisco: Promptos e-
nim atque expeditos ad eam complecten-
dam eos esse, est necessè, qui virtutis

Exor-
dium.

pretium, ac pulchritudinem cognitam, & perspectam penitus habent. Tanta namque illius est vis, atque potestas, ut formam illius, amabilitatem, & honestatem intuenti, non possit non esse in desiderio, in votis, in amore; quin rapiat unumquemque in sui cupiditatem, & amplexum. Hinc est, quod gratitudinem nemo nisi barbarus, nemo nisi ferus, atque illius ignarus refugit, & repudiat: quippe quæ honestarum inter actionum exercitationes non postrema duntaxat est, sed reliquarum decus, & ornamentum. Ut enim ingrati animi vitium turpissima labe hominem inficit, nulli non odio atque averfioni reddit obnoxium; ita memoris ob acceptam gratiam animus, nulli non reddit amabilem, nullò non favore, ac novis etiam beneficiis condignum. Hæc est una virtus, cum sapientum eloquentissimo, & eloquentium sapientissimo loquor Tullio, non solum maxima, sed etiam mater virtutum omnium reliquarum. Quid est pietas nisi voluntas grata in parentes? qui sunt boni cives? qui belli, qui domi de patria bene merentes? nisi qui patriæ beneficia meminerunt? qui sancti, qui religionum colentes? nisi qui meritam (superis) gratiam justis honoribus, & memori mente persolvunt? quæ potest esse jucunditas vitæ sublatis amicitis? quæ porro amicitia potest esse inter ingratos? quis est nostrum liberaliter educatus, cui non educa-

oratio.
pro
plancio
§. 80.

Cic. de
diis im-
mortalibus
habet.

tores,
cui no
aut
verfe
nunc
ciis f
riâ,
dem
quâ
vole
tam
quâ
indi
titu
lii f
Are
mer
qua
den
ben
avil
qua
ricu
libe
tur
in
fat
A
sâ
ru
cu

tores, cui non Magistri sui, atque Doctores, cui non locus ille mutus, ubi ipse altus est, aut doctus, cum grata recordatione in mente versetur? cuius opes tantæ esse possunt, aut nunquam fuerunt, quæ sinè multorum officiis stare possint? quæ certè sublatâ memoriâ, & gratiâ nulla extare possunt. Equidem nîl tam proprium hominis existimo, quàm non modò beneficio, sed etiam benevolentiae significatione alligari, nihil portò tam inhumanum, tam immane, tam ferum, quàm committere, ut beneficio non dicam indignus, sed victus esse videare, quod ingratiitudinis sit vitio. Hæc cum gravissima Tullii sint effata, quid est quod dicam amplius Ares; Addâ amè pace illius. Quando monumentis veterum comperio Androdum, postquam Leoni spinam è pede sustulerat, ab eodem enutritum; Virginem apud sessam urbem, postquam aquilam educarat, ab eadem avibus, & ferinâ pastam; Messorem, postquam aquilam, serpenti implicitam, vitæ periculò exemisset, ab eadem venenato poculo liberatum. Jam enim dicere audeo ingratum, non hominem solum exuisse, sed belluis immaniolem, feris ferociorem, brutis insensatiorum existere. Verùm quid ego vobis A A. Ista recolo, qui hæc, & his plura, studiosâ mente dudum complexi estis. Humaniorum literarum mansuetiorumque Musarum cultores estis, quid à vobis humanitatem re-

Gellius

l. 5. c. 4.

Plini-

us l. 8. c.

17. Pli-

nius l.

10. c. 5.

Ælia-

nus l.

17. c.

17. de

anim.

quiram? quid gratias repositam; quid immane, ac ferum ingratitude scelus abigam? Hoc igitur mearum solum erit partium, commonstrare, cui grati animi vicem, & obsequium rependere, & exhibere vos oporteat. Hunc dum Ignatium de Lojola ingenuarum artium postliminio reductorem, scientiarum omnium restauratorem, docere enitar, istam primum ab universis gratiam efflagito, ut ingens atque eximium ab eo in reducto literarum vigore, ac splendore beneficium præstitum, gratâ mente, atque auribus libeat cognoscere.

In confirmati-
one syllogis-
mushic
tractatur.
Ignatius
literarum
vigorem
prestituit:
sed hoc est
ingens
bonum
& beneficium,
ergo.

Non exilem, ac tenuem litteras inter, & pietatem; scientias ac Religionem esse nexum & vinculum, vel indè sit manifestum, quòd una intercidente, intercيدات & altera; unâ inclarescente, & altera inclarescat: sive quòd à pietate ad omnia utili artes suum desumant robur, & vigorem; sive quòd litteræ facem præferant ad pietatis incentivum, quando cæcas hominum mentes illustrent, ut perspectâ vitiorum fæditate, virtutisque nitore, illa refugiant, istam complectantur. Compertum sanè, florentibus in Græcia, atque Italia scientiarum studiis, viguisse pariter æquitatem, triumphâsse fortitudinem, cultam esse temperantiam, floruisse religionem, reliquasque virtutes: litteris verò inter bellum tumultus præfocatis, virtutes pariter extinctas, ac vitiorum omnium sobolem subnatam esse. Quid est, vos ipsi dicite AA. quod

in Romana Petri sede evenisse magis doleamus, quàm memoremus, unde tanta avaritia, tanta ambitionis, tanta Veneræ luis graffata progenies? unde alia immanissima ebrietatum, rapinarum, sacrilegiorum, crudelitatum monstra, quæ turpe sit commemorare; nisi quod artium ingenuarum obsolevisset vigor, ingeniorum prætermissa cultura? Non mansuetiorum disciplinarum tractatio in Grammatico, non eloquentiæ exercitatio in Oratore, non veritatis studium in Philosopho, non legum peritia in Magistratu, nec in ipso rebus sacris devoto Clero, ac Cœnobita divinarum rerum, sacræque paginæ cognitio enitebat. Latinæ linguæ, si quis tamen erat in pauculis, corruptus usus, artis metricæ claudicans, & incondita compago, elocutionis Oratoriæ inepta, incompta, hiulca, atq; vaga structura, rerum in natura labentium ignorantia, jurisprudentiæ contemptus, sacrarum litterarum inscitia. Non erat qui assequendæ ad apicem usque scientiæ flagraret cupiditate; sed & vix comperire erat unum aliquem, qui ad amissum tradere nõsset condiscere volenti. Piget, pudetque effari eò dedecoris sacrum Claustralium nomen decidisse, ut indoctum aliquem notaturi nasum Rhinocerotis gestantes fidei orthodoxæ obtrectatores, rudiorum monacho asserere non vererentur. O miseram! ô deplorandam Ecclesiæ conditionem! quò religionis clarissima illa lux? quò pietatis ardor? quò rerum humanarum, divinarum-

narum-

narumque claritudo ? cum litteris collapsa
omnia, omnia consepulta. Quid ageret hic
Ignatius, cujus pectori, atque animo hæc re-
rum facies infandum concitabat dolorem ;
quæ ruinæ tantæ restitutionem moliretur ?
mores Christiano homine dignos in Christi
lætum ut induceret, mens erat princeps; ex-
scindere vitiorum infelix lolium, inferere vir-
tutes potissimum insederat animo ; sed quod
hæc exequi in orbe tam rudi, & ignaro opus
foret perarduum, pietati literas, religioni ar-
tes honestas conjunxit, quarum adminiculo,
exculta atque illustrata hominum ingenia, ad
virtutis formam, ad fidei tutelam forent ha-
biliore. Ludum igitur literarum aperuit,
Magistros suo è corpore statuit, ab infimo
Grammaticæ pulvere ad scientiarum cul-
men decurrendi opportunitatem stabilivit.
O quantum mox Romani Græcique ser-
monis pretium, quantus discendi ardor,
quantum legendi, scribendique studium,
quam prænobiles in pangendo fingendoque
Vates, quam disertis Oratores, quam præcel-
lentes Historiographi scriptoresque sunt
enati ut decem pluraque non viderint sæcu-
la tam illustres ingeniorum partus typo vul-
gatos, quod unum ab Ignatio sæculum. Tum
etenim Divinitatis arcana scrutabatur Theo-
sophi ; sacri Tribunalis Judices implexas
conscientiarum lites adæquabant, contro-
versa verba Divini effata dilucidabant in-
terpretes, eruditis templa sermonibus reso-
nabant ;

nabant, Lycea disceptantium clamoribus :
 theatra instruebantur, scena adornabatut
 ad motum & juventutem in agendo, dicen-
 doque excolendam. Hinc sua linguæ sa-
 cræ, Latine atque Atticæ redire cepit puritas,
 metris nitor, eloquentiæ sacræ, profanæque
 ornamentum, dissertationibus in naturæ in-
 dagine fervor, & æmulatio, scientiarum
 æstimatio, tam quæ medendi, quàm quæ se-
 cundum leges judicandi præbent faculta-
 tem; cælestium denique in Divino volumine
 mysteriorum, rerumque fidei subjectarum
 peritia, nitor, lux, atque splendor. O Her-
 culem novum Ignatium! qui ut hæreseos,
 hydræ instar insolescentis capita præcideret,
 facem scientiarum accendit; ut vitiorum
 sentinam, velut Augiæ stabulum expurgaret,
 invexit non flumen aliquod ignobile, sed Ni-
 lum septenarum artium alveo dimanantem.
 O novum Atlantem Ignatium! qui ut ruen-
 tem in præceps orbem Christianum fulci-
 ret, utrumque succollavit humerum, virtutis
 alterum, alterum liberalium disciplinarum.
 Solem fortè rectiùs compellavero, qui ardo-
 re suo frigida mortalium præcordia, in vir-
 tutis amorem inflammavit, atque luce den-
 tissimam inscitæ caliginem, quæ orbis velut
 Ægyptus in volvebatur, dissipavit, profliga-
 vit. At quantum hoc DEUM immortalem?
 quàm grande, quàm insigne, quamque illu-
 stre bonum, atque domum, nemo satis dicen-
 do, meditandoque assequatur, nisi artium
 singu-

Minor
 confir-
 matio-
 nis.
 grande
 esse be-
 nefici-
 um. i. ex
 artium
 præ-
 stantia
 proba-
 tur,

singu-

apud
Cassid.
l. 9. ep.
21.

singularum ab eo reductarum pretium cognoverit. Est Grammatica, Athalarico Rege teste pulcherrimum litterarum fundamentum, mater gloriosa facundia, oris in omnem sermonem formatrix, linguarum clavis, & janua, radix scientiarum, ad omnes enim facultates firmissima parat praesidia: & quis hanc postliminio revexit? Ignatius. Est Poetica dulcissimum ingeniorum oblectamentum, suavissimum animorum dilicium, blandissima aurium Siren, ut quae mirando figmentorum contextu mentem attinet, aureque numero demulcet: sed quis hanc reduxit? Ignatius. Eloquentia est quae triumphat in exedris, dominatur in curiis, gubernat in palatiis, exarmat milites, compescit effrænes iram atque libidine, mœrentibus solatium, dubiis consilium, timidis audaciam, frigidis ardorem, avaris liberalitatem, superbis moderationem ingerit; ac infundit: Et quis hanc flori suo restituit? Ignatius. Philosophia naturae latentis arcana referat, ignota repandit, ingenium exacuit, iudicium informat, memoriam ditat. Est Tullio mater artium, Deorum inventum, affectionum moderatrix, lux animi, vitae dux, virtutis indagatrix, vitiorum expultrix, quae urbes peperit, dissipatos homines in societatem coegit, domiciliis, conjugiiis, & vitae communione junxit: Et quis hanc vigori suo reddidit? Ignatius. Quid ut alias præteream disciplinas, Theosophia? Divinitatis speculum, fidei Pharos,

mo-

Tusc.
9. 5.

morum Magistra, mysteriorum repagulum,
 veritatis orbita, errantium regula, pietatis, &
 vitæ genitrix, regina artium, scientiarum cul-
 men, omnium; & quis hanc consepultam
 propè de tenebris in lucem retraxit? Igna-
 tius. Ignatius disciplinarum omnium huma-
 narum, Divinarumque vindex, auctor, splen-
 dor, & ornamentum. Et quantum vis me-
 dendi, litesque dirimendi facultates, ab eo in-
 ductæ sint nusquam, mansuetiores tamen
 musas cum Aristotilis arcanis implantando,
 viam stravit, facemque prætulit ad easdem,
 & majori numero ac promptiori animo
 complectendas. Agnoscite igitur Audito-
 ros illustre prorsus, eximium & divinum in
 Ignatio beneficium, quid beneficium dico,
 multa dicere me oportebat, tot nimirum,
 quot facultates erexit, quot disciplinas vigori
 suo restituit. Adhuc parum dixi, quando
 tot ab eo profecta ambigere non valco, quot
 artium singularum in genus humanum sunt
 commoda, & emolumenta. Hanc verò be-
 neficientiæ multipliciter mirandum in
 modum auget, & extollit illud, quòd scien-
 tiis tanta insit præstantia, tanta boni possessio,
 quantam non reperias in bonis aliis, quæ for-
 tunc favor, aut humana parit industria. Sunt
 opes immane mortalium bonum, at fortunæ
 casibus subjectæ sunt, ignis voracitatem, in-
 vidi raptorisque injuriam, quod metuant,
 habent. Gloriæ illustris est, & ampla con-
 ditio; sed lubrica: pari sæpe fato cum fortunæ
 bonis, superata.

2. Pro-
 batio:
 Mino-
 ris in
 confir-
 matio-
 ne est:
 quia li-
 teræ
 sunt
 bona
 quod
 reliqua
 bona
 bona, superata

bonis evertitur, & non raro ex gloria apice
 remetitur gradum ad ima dedecoris, unde
 surrexit ambitiosus. Formæ decus summis
 votis expetendum; at ævi brevis, morborum
 cariem, imo febriculæ afflatum non eludit.
 Vires corporis res eximia; sed brutis con-
 cessa etiam, & ipsa ad morborum incom-
 moda, ad senectutis languorem emarcescit.
 Eruditio verò omnium quæ in nobis sunt,
 non subjacet casibus, non morbis, non invi-
 dorum, furumque rapinis, non ætatis defe-
 ctui, non corruptioni: immortalis est, incor-
 rupta, inconcussa perstat, & cum ipsa sene-
 ctute fit vegetior, usuque tritior: sola enim se-
 nectus, temporis progressu fit doctior, sapi-
 diorque, & veterum studiorum dulcissimos
 metit fructus veneranda canities. Perspe-
 xit hoc humanissimus ad hoc literarum
 mansuetiorum cultor Nero, quando Senecæ
 Magistro suo professus est referente Tacito:
*Et tua quidem erga me munera dum vita
 suppetet aterna erunt: quæ à me habes, horri-
 et fœnus et villa, casibus obnoxia.* Perspexit
 & constantius quidem Bias sapientum Græ-
 corum unus, qui patriam rebusque suis Vul-
 cano sacratis, urbem egressus pronuntiavit:
omnia mea mecum porto, quod doctrinæ suæ
 jacturam fecisset nullam. Perspexit & Carus
 Romanorum sapiens, quiasseruit apud Tul-
 lium, solas artes esse, quæ in omni ætate cultæ
 nunquam deserunt, quod censuit esse maxi-
 mum. Denique hoc & Hebræorum imò

mor-

mortalium omnium sapientissimus est effatus, meliorem esse sapientiae acquisitionem, negotiatione argenti, & auro purissimo fructus illius; Pretiosior est, prosequitur regum oraculum, cunctis opibus, & omnia qua desiderantur, huic non valent comparari. Longitudo dierum in dextera eius, & in sinistra eius divitiae & gloria, via eius pulchra, & omnes semitae eius pacifica, lignum vitae est his, qui apprehenderint eam. Animadvertitis? ut sapientissimi Monarchae sensu, non bonorum duntaxat firmissima est eruditio, sed & origo, radix atque fons reliquarum artium; quae in re & ipsemet disseminare non valentis, qui literis vobis rerum peritiam, peritiarum usum, usu famam, famam opes & dignitates peperistis. Quod si igitur iis, à quibus honoris aliquid consecuti estis, à quibus fortunae bona, aut dignitatem adepti, vos obstrictos in perpetuum consentitis, ac memores fore spondetis, ambigere non potestis id, atque amplius largiendum Ignatio. Qui boni vobis author est illius, quod reliqua longo post se relinquit intervallo.

Atque ut amplius munifici Patris amplitudinem perspiciatis, recolite amabo, non unius urbis ergastulo literarum disciplinas esse conclusas ab eo, non Stoae, non Peripato: voluit Lyceorum frequentiam, Doctorum copiam, non minus orbi Christiano quaqua-versum diffuso literis, quam urbi cuique splendore, & famam consulturus, A

quia
gratunō
literae
docentur
abique.

nec hic stitit munificentia ; solis instar, luminis sui radios voluit diffusos undequaque ; ne quis enim opum tenuitatem , rei que familiaris, ad vitæ necessaria, penuriam obtenderet, disciplinarum institutionem, gratuitam, liberalem, omnisque mercedis expertem esse decrevit. Liberales enim artes, liberaliter tradendas arbitrabatur, nec bonum esse concessum solis Cræti, Crassique nepotibus aut Principum Nobiliumve stirpibus ; sed summis æquè ac infimis, nobili atque ignobili, diviti atque inopi. Indè ea vox sapientiae Lojolææ : *omnes sitientes venite ad aquas (scientiarum) & qui non habetis argentum, properate emite absque argento, absque ulla commutatione* ; nullis hic opus favoribus, non nobili sanguine, non opibus, quibus paretur Gymnasij aditus, aut discendi facultas, non penditur Minerval Minervæ Præsidibus, neque merces doctrinæ Professori : promptus animus, assidua industria apportetur cum indole capace, & quantum his è fontibus haurire libuerit, licebit. Quàm quidem largitate illud præstitit Ignatius, ut complures sacris coronentur infulis, ut sidera illustrent Ecclesias, rutilent in auro, fulgeant in purpura, moderentur consilia, præsideant tribunali. Respublicas administrant, lites dirimant, animarum & corporum sint Machaones, qui nunquam ad eam præminentiam fuissent eluctati, sed in squalore mendicitatis suæ, aut sortis infimæ contabuissent.

Quam

Quamobrem Ignatio attribuere fas sit illud,
quod Staius Poëta inclitus parëti suo accinuit;

Hinc tibi Vora patrum credi, generosa,
que pubes

Te monitore regi, mores, & facta priorū
Discere.

Mox & Romuleam stirpem proceres,
que futuros

Instruis, inque Patrum vestigia ducere
perstas:

Sub te Dardanius facis explorator e-
pertæ.

Crevit, & indè sacrum didicit.

Et nunc ex illo forsan grege gentibus
alter

Jura dat Eois, alter compescit Iberos,
Alter Achemenium secludit Jeugmate

Persæ,

Hi dices Asiæ populos, hi Pontica fræs
nant,

Hi fora pacificis emendant fascibus, illi
Castra piâ statione tenent. Tu laudis

origo.

Sed vix laudis mentionem hic ego facio:
jam adest, qui oggariet illud: non tantum
laudis atque gloriæ tribuendum Ignatio,
cùm artium studia aliunde quam ab Ignatio
capeffere fas fuerit, & copia. Extare enim a-
lios in orbe fontes, qui scientiarum fluentia
largè propinant. Hæc quidem veritati con-
sona, quis est, qui dicere audeat eo tempore,
quo Ignatium literarum restauratorem con-

Anteoccu-
pato &
Confutatio
illius,

rendo? paucis in urbibus artium erat ingenuarum receptaculum, & quo in vigore? & ubinam gentium gratuita manabat literarum scaturigo promiscuè, quando religiosorum in cætibus rara forent capita erudita? multos igitur, imò quàm plurimos viarum, regionumque longinquitas, nec his pauciores æris & auri in mercedem pendendi defectus, inexcultos domi tenuisset. Laus ergo Ignatii non postrema est, tantam nunc esse Lyceorum frequentiam, literatorum copiam, docentium celebritatem, scientiarum florem, studiorum ardorem, gratuitam etiam alicubi institutionem, suâ enim suorumque industriâ hæc invexit, accumulavit, incendit Ignatius, ut proinde aliorum, à quibus scientiæ rivulos haurire potuisse se gloriaris, gloria Ignatio quoque tribuenda videatur. Unde enim tantus non eruditorum solum, sed aliorum quoque in claustris numerus? nisi Lojolæ è disciplina? Unde tantus alius in Athenæis fervor, nisi æmulatione, zeloque concitatus Ignatii? Unde perspicuitas, integritas, & doctrinæ perfectio? & ubi amabò cum literis pietatem, cum artibus virtutera imbibisses, nisi Lojolæ è fontibus? & tamen quid sunt literæ sinè pietate, disciplinæ sinè religione, nisi cor inane, quin telum ac ferrum sæpe in dextera furentis. Scientia inflat præcordia, incendit venas, manus extendit ad ambitionem, ad libidinem, ad rapinas, nisi virtuti locietur. Et verò patiamur

riamur abesse hæc omnia, sinamus ita esse, ut nil vigoris, nil claritudinis, aliorum in facultates ab Ignatio emanarit. Si tamen ipse tu, non aliunde quam Lojoiæis è fontibus emeristi in opes, & honores, ipsi tribuendum hoc laudis & in acceptis referendum non potes inficiari. Etenim si alio è fonte rivulos tibi haurire datum foret, edic, an ingrati animi vicem rependeres? an ab eo te gratiæ habere nihil fateri erubesceres? nil laudis eidem attribueres? Quid est igitur **Epilogus** tur, ut cum id ab Ignatio in te sit derivatum, modò eidem in acceptis ferre repugnes? Absit itaque gloriæ Lojolææ invidia, facessat livor, detur beneficentiæ, tribuatur æquitati, quod gratitudinis ratio; quod lex efflagitat. Et quando alii religionis incrementum, fidei tutelam, ac diffusionem, hæreseos excidium, pietatis fervorem, vitiorum extirpationem, sacramentorum frequentiam, Divorum cultum, Sacri verbi usum, Cænobiorum vigorem, ac florem promanasse non solum fatentur, sed & prædicant: tu literarum splendorem, atque ardorem ab eo profluxisse non diffidere, quin & te hausisse, inde gloriare non ingratus.

Audi quid Basiliius Orientis Imperator, Tom. 5.
Leoni filio in præceptis tradidit: si quos, Biblioth.
inquit natura tibi dedit parentes, debes re- ver. Pat.
vereri; multò magis eos qui te in spiritu c. 6.
DEI per bonas disciplinas genuerunt.

Kk 3

Audi

118 *Supplementum ad Lib. I. cap. 33.*

ad
estium.

Audi Philosophorum Principem, qui plus
etiam Praeceptorum tribuendum esse censuit,
quam parentibus, quod hi videndi solum
fuerint Authores, (hoc enim brutis commu-
ne est) iste vero bene beateque vivendi,
quod Angelis, quod Deo proximum est.
Habes vero ab Ignatio non inane solum sci-
entiarum scrutinium, sed refertum pietate,
prae grave virtutibus, quibus & tempori ser-
vitas & aeternitati. Fuerit igitur gloriae Chi-
roni Achillem, Atlanti Herculem, Aristoteli
Alexandrum, Plutarcho Trojanum, Frontoni
Antonium, Arsenio Honorium, Ausonio
Gratianum literis imbuisse, fuerint ditati opi-
bus, elati honoribus, culti statuis, quod Sen-
ecae, quod Adriano, quem Carolus V. ad
summum Pontificatum extulit, quod aliis ac-
cidit; tu id solum tribue Ignatio quod D.
Paulinus Ausonio.

Tibi disciplinas, dignitatem, literas
Linguae, ac togae, & famae decus,
Provectus, altus, institutus debeo,
Patrone, Praeceptor, Pater.

ste Ca-
olino in
a illius.

Aut si mavis Antoninum aemulari Cae-
sarem ac Philosophum, qui tantum honoris
Magistris suis detulit, ut imagines eorum au-
reas in Larario haberet, ac sepulchra eorum
additis hostiis, & floribus ornaret; perpetuam
grati animi imaginem in memoria tua depin-
ge, & perenni apud te recordatione conserva
& tuere. (Dixi)

SUP.